

ԲՈՒԿԱՆՈՐԴԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Պուկարիոյ համար	12 ֆր.
սարկաւ	6
Վիցանայ	6
Արսասիականի	15
համար սարկաւ	8
Վիցանայ	8

Ստեփանի համար	3 ֆր.
համար	1.50
Վիցանայ	1.50

Ստեփանի համար 40 ս. հսկ զիւրիկ երեսի համար 20 սակսիւ հ. երեսի համար 20 սակսիւ հ. հոգի հոգի 20 սակսիւ հ. կրկնայ.

Վանայի համար ձեռքի 10 սակսիւ

ՇԱՐԹՈՒՍ

Mechitharis

Համարի և դրոմի դրկի և ևր գրութեան համար ցիւն.

Редакция на вѣстникъ
«Шаржумъ»
Варна
Redaction du journal
«Charjoum»
Varna (Bulgarie)

Արսասիականի համար
ձեռքի
(20 ՍԱՆԹԻՄ)

Պուկարիոյ համար
ձեռքի
= 15 ՍԱՆԹԻՄ =

Գրութեան և յեւ տրութի

ՄՐՈՒԳԻՐ ԱԶԳԱՅԻՆ ՔԱՂԱՔԱՎԱՆ ԵՒ ԳՐԱՎԱՆ

ԿՐ ԶՐԱՏԱՐԱՐՈՒՄԻ ԶՈՐԻՔԵԱԿՈՒԹԻ ԵՒ ՀԱՐԱԹ ՍԿԻՐԸ

«ՀԱՐԹՈՒՍ»-Ի ԲԱԺԱՆՈՐԴ ԳՐՈՒՈՂԸ ԲԱԺԱՆԳԻՆԸ ՊԵՏԻ ԵՒ ԱՆԵՆԻՆ ՎՃԱՐԸ

ԿՈՎԿԱՍԻ ԴԱՏԸ

(Շար. Ասխուրյ քիւն և զիւր)

Մարդը գիշտակ զգաւններին ցածրաշնչաւոր է. ստեղծմանու թիւն կոչւած զազանը միշտ գիշտուած է սիրտբաժանութիւնն անզօր էակին. սա կհանքի գոյութեան կաւի հիւսկան անողոք օրէնքն է. որոյր ժամանակներում. որոյր զէպքերում մեծամասնութիւնը ոտնակոխ է արել և ոտնակոխ անում փոքրամասնութեան շահերը, իրաւունքները. և ոտնակոխ «լայն հոգին» բռնութեան այս օրէնքին հազիւ թէ զէմ զնայ որսեղ ձգտում է շահերի խնդիր, այնպէս «լայն հոգին» լռում է. ոտնակոխ պարտաւէնքը չէ կրօնող չը ճնշել մեզ, որովհետեւ ինչ կայող են անել կովկասի մի քանի տասնեակ պատճառները որոս հարիւրաւոր պատգամաւորները զէմ, նոյնը ինչ որ անում են զերմանական իրաւաստութեւ լեհական պատգամաւորները, այսինքն ոչինչ: Մեր պատգամաւորները ստիպւած կը լինեն միայն անզօր հանդիսաւորներ լինել, թէ ինչպէս ոտնակոխ են լինում կովկասի շահերը, էլ չենք խոսում այն անխելական անարարութիւնները մասին, որ կը ներկայացնի կովկասի համար այդպիսի կեղծանական կառավարութիւնը: Մենք չենք կարող բաւականանալ ոտնակոխ ստեղծանայրութիւնով, այլ մեր ծրագրում պիտի զննք իբրեւ գրական և անվիճելի պահանջ կովկասի կովկասի ներքին, կովկասի ինքնավար անկախ կառավարութիւն պիտի ունենայ, այլապէս մենք ոտնակոխ կը լինենք. կովկասի և ուղ որ կովկասի անկախութեան զէմ է. նա մեր կովկասցիներին թշնամին է, նա գիտակցարար թէ անդիտակցօրէն մեր կորուստն է ցանկան. և, կովկասի ազգութիւնները իրենց ներքին ազգային հարցերը ինքնուրոյն վարելով պիտի կազմեն մի ընդհանուր կովկասեան զաշնակցական պետութիւն որ ինքնակախ կառավարութիւնով պարլամենտով են. իսկ այդ կովկասեան պետութիւնը իբրեւ ինքնուրոյն մի զաշնակց կը մտնի ընդհանուր Ռուսաստանի կողմ կազմի մէջ: Ուրիշ կերպ անհնար է. կրկնում ենք, պաշտպանել Ռուսաստանի բոլոր խայտաճամուկ սզգութիւններին իրաւունքները: Ահա այս տեսակ անմասնազօրութիւնը պիտի լինի կովկասի բանւոր զտակարգի ստեղծին:

յազմութեան նպատակակէտը, սրան պիտի ձգտի նա իր կողմը հեշտացնելու, իր վերջնական նպատակին աւելի շուտ հասնելու համար: Մեզ կարող են պատասխանել, թէ այդպէս մանագրութիւնից ամենամեծ օգուտը կունենան բուրժուաները անկախութեւն: Նոյնպէս ինչպէս և ընդհանուր բուրժուան նահանգարարութիւնից. բայց այդ չէ նշանակում. որ այս պահանջը բուրժուական է. սա պատմական է. վոլոցիայի մէջ մի անհրաժեշտ էտապէ. որին սօցիալ-դեմոկրատ բանւորը պիտի ձգտի ոչ թէ իբրեւ ընդպատակի, այլ լոկ միջոցի իր գլխաւոր նպատակը իրագործելու: Հոգ չէ. որ բուրժուան ալ այս բաներում իր շահերը ունի. և եթէ բուրժուանայի հասկացողութիւնն ունենայ կ'ազգայի բանւորին իր այս ձգտումն մէջ, ինչպէս Ներոպայի բուրժուան ազատամտութիւնը՝ աշխկեցին բանւորներին սանձադրութիւն ստանալ: Ցատկումներ մենք չենք կարող անել, պատմութիւնը երբէք ոտնակոխ չէ անում, այլ պիտի ընթացնէ զարգացման տրամաբանական հետեւողական ճանապարհով, իսկ այդ ճանապարհը նախ և առաջ ուժեղացնելու է մեր թշնամի բուրժուաներին, մանաւանդ մեզ մօտ կովկասում. որը իր բնական հանքային և այլ հարստութիւններին շնորհիւ կողմ է մօտ ազգայնում դառնայ զուտ արտադրողական ինքուսարթական մի երկրի այժմ իսկ արդիւնաբերութիւնը անում է այնքան վիթխարի քայքայում որ մնանկ կառավարութիւնը չէ կարողանում հարդրակցութեան ճանապարհներով ոչ թէ միայն աջակցել, այլ նոյն իսկ հասնել այդ զարգացման ետեւից:

Մեր բանւորական գասակարգի ծրագրերը, ձգտումը պարզ է ուրեմն. զրա հետ միտարն պիտի է և մեր ինտելիգենցիայի զիւրը, այն է մօտել մեր բանւորներին մէջ, զարթեցնել նրանց մէջ գասակարգային ինքնագիտակցութիւնը. կուր անհրաժեշտութիւն, մաս պահել նրա մէջ ազգային գաղտփարը, աջակցել ընդհանուր կովկասի բանւորներին միացմանը ի մի զաշնակցութեւն, որը կովկասի անկախութեան ճանապարհով ձգտի իր վերջնական սզատութեանը. իր այդ կուր մէջ ձեռք ձեռքի ստեղծ Ռուսաստանի իր բոլոր եղբայրակիցներին բանւորներին, օգուտներով ազատութեան գաղտփարի համար և միւս ճնշւած գասակարգները: Ժամանակը թանկ է. յազմութիւնը ապահով. յառաջ ուրեմն:

Ա. Բոուցեքան

24 Ապրիլ 1902
Ց/ւրիւ

ՕՐԵ ՕՐ

Վա՛յ մեզ, վա՛յ մեզ, վա՛յ մեզ, զօշեցիւնք. կը գոչենք ու թերեւս զօշեցիւնք շտա երկար ալ. եթէ այս կորուստերի ընթացքը շարունակենք դեռ - բնէ կողմ ձեռքի ընթացքը օտարութեան և աջակցութեան սպասել մտաբանութեան մը, որ պէտքի ուժարդատը!! Եւրոպայի գոյ ու մեզ վրկէ, ոչտաէ... և դեռ լուք ինչ որ կարելի է բռնել:

Բրիտանական կայսրութիւն մը իկարօսը կուլ առէ վեր, շամշցա երեսնուս պոսալ եթէ ի մարտանաւերու ներտրտայ զազաթները չեն կրնար բարձրանալ, թէպէտեւ քիչ մը վերջը ձիւնն ալ շարկած մ'ընչեւ Բրիտանացի աղամանդի հանքերուն մէջ մտաւ: Սրիկայ և ստորնութեան ու վատութեան տեղար համարող վիճակէ մը, պիտի Սուլթանին ձեռքը պագաւ քանի մը շքանշանի սիրոյն և քիչ մը հոգ շորթելու: Ենչով: Իայց ինչ բուս Ամերիկան, նոր Աշխարհը. քանի մը կտոր ոսկոր նետեց սոյիւնին, և յետոյ երթաք բարոյր բտելով ճամբանիս սուսու, այնուհետեւ մեր տկար աչքերով այդ խոշոր մարդը դիտելու:

Տարիներ զրբեցան, ու Քուպան քիբոստացաւ. Զիլիպեանները գլուխ բարձրացուցին. և կրկին Ամերիկան եղաւ առաջ նետող այդ բարեբաք գործը ստանձնելու: ցուցնելու թէ որքան յար կարմիր սատանաներու երկրին մէջ կը գտնուի, կրկին ունի բարեբարական զգացում զէպի տառապող մարդկութիւնը. և թէ իր օգնութիւնը երբէք չը զլուար:

Իսկ այսօր... այդ զմտածիշական մտակարգովը տեղի բարձր պահելու համար, որուն չը կրցան հասնիլ դարեւ առաջ լուսաւորուած Ներոպայի տէրութիւնները, երբ շարս տարուան մաքառումներէ ու ազմուկներէ վերջ, մեծ մասամբ նորընտիր

նախագահ Բուզդէլթի միջամտութեամբ, Ամերիկացի կը պատրաստուին թողալ Քուպան իրեն լիազօր իրաւասութեան ներքեւ, կնքելով զայն Քուպայի հանրապետութեան:

Անգլիական թերթեր կը հարցուն թէ ապրիլ 20ին իր Անկախութեան տարեդարձը կատարել են չքեղ թափօրով մը. ամբողջ մայրաքաղաքը՝ Հաւանա՝ լինողացնելով զնծուլթեան ազակներով:

«Ամրոգը» քաղաքը զարգարած էր զեղեցիկօրէն և վոլոցներն ու պատուհանները մարդկային զէմքերու հսկայ զանդուած մէքա կրտէ անդիտական օրաթերթ մը: Ժէնէրալ Վոտ, Միացեալ Նահանգաց կողմէ կարգուած կառավարիչը, ինք անձամբ պալատի տանիքին վրայ ելլելով ինչեցուցած է Ամերիկեան գրօջը և Քուպայի ըրարձարացուած, այնուհետեւ կարգալով կարգ մը հրովարտակներ և վերջ ի վերջոյ՝ նախագահ Բուզդէլթի մէկ օրհաներգական նամակը որուն մէջ կը մազթէ նորնախ հանրապետութեան օրհանութիւններ, յաջողութիւն, բարգաւաճում, Ազատութիւն և անխախտ բարեկամութիւն:

Ապա, երեկոյեան մօտ, քաղաքի հրապարակին վրայ բարձրացուցած են Ազատութեան Յուշը՝ ընդ մը, ի յիշատակ այդ պանծալի և անմոռանալի օրուան: Ամերիկեան նաւերը ալ հեռացած են Քուպայի եզերքէն:

Մեր ալ մօլթանքները, ուրեմն թոյլ ապրին լուսաւորեալ մարդակուլները և օրինակ սունեն նոր Աշխարհէն:

Իսկ Պօէրներուն խնդիրը, ա՛հ, հոգ կարծես մարդ սրտի ճմլում մը կզգայ երբ այդ զժառագեականութեան կուգայ կարգը: Մովա հրէջէ զատ առեւձ կողուց իրիտանիան երկու երկար տարիներու ապիկար ընդմիջգործէ մը վերջ, այսօր ալ անաճօթարար

խաղաղութեան խօսք կընէ բլկկ պօէրին : Երբեմն թերթերը մեծ յոյսեր կը ներշնչեն այդ մասին , սակայն վերջերս այդ ակնկալութիւնը տակաւ առ տակաւ ապօտանայ սկսած է :

Կրկին պօէրն է որ վեհանձնութեամբ կը մերժէ այդ կանաչի առաջարկը , որոշելով կամ անկախութիւնը վերստանայ և կամ զլիստիկն ջնջելու երկրի երեսէն , գոնէ մինչեւ այժմ կատարուած զիցազնութիւններուն վրայ ազդարար մը չի բերելու ու իրենց սուրբ անուան շարատասութեամբ , չը պղծելու համար :

Կան սարսափէ բռնութեանը թերեւս ջոջ հարուստներէն որոնք շատով խաղաղութիւն կուզեն հաստատել , հանդիստ կեանք վարելու և իրենց շահերը չը փրստելու , բայց այդպէս չը խորհիր ճշմարտ հայրենասէր ու Ազատութեան յարգը ճանչցող մարտիկ պօէրը , որ պարագլուխուսնի Տրվէթի նման հերոսը : Օրինակ ասանք . յիմարած հոգիներ :

Վերջին լուր մ'ալ հասած է անգլիական թերթերուն : Այս անգամ Ռուսիան է աւտարը : Հատ մ'ալ գրութեամբ է . Վրինախ կառավարիչը ժէնէրալ ար Վալ , և սպանիչը կը յայտարարէ թէ ինք Բովնա նահանգի մէկ քաղաքին արուեստագէտն է , և այնպէս կերելի թէ քաղաքական զէպքեր շարժառիթը եղած են սպանութեան :

Պէտք չի նիւրաբի հասած վերջին մայիս 20 մէկ հեռագրէն նայելով կառավարիչը չէ սոյաննուած և փամփուռները ու լաթի կտորները վերքերէն հանուելով , ապաքինութեան յոյսեր կուտան ժողովուրդին :

Հօնասն

ՃՈՒԱԿ

ՊՐՍՈՐԴԸ
ԽՈՒԿԵԿ—ԿԱՐՈՆ

Կեան տղան էր Կարոն . ժայռին ստինքը ծծած սարին զաւակն էր անուրիսեան պէս անարատ , ժայռին պէս ամուր , սարին պէս հ կայ էր , անկեղծ մարդ մը ու սիրող քարեկամ . . . ճշմարտ հայ մը և անխարզախ հայրենասէր . կարծութիւն և հաստաքիթ ուխտագանութիւն անհայդ է իր նկարագրի բնորոշումը :

Լեռան պէս անտաշ այդ տղան , էութեամբ զօրաւոր վսեմ և անարատ սրտի տէր , ճշմարտութեան սիրահար որ ամեն սուս կամ վատ սկզբունքներն և կեղծաւոր ու խաբարայ գործերը շարաչար կատէ . . .

Սե այս ամեն ազնիւ յատկութեանց համար իրաւացիորէն ընկերաց սիրոյն և յարգանացը արժանի էր : Գործի ժամանակ աւելորդ ու մանրակրկիտ մտքերու , ինչու կամ ինչ

պէսներու գլուխ շունէր և իրեն յանձնուած որ և է գործ կատարեալ ճշգրտութեամբ ի կատար կը բերէր : Գործը բաւական է որ Կարոն յանձնուած է , յաջողութեան միակ գրաւական . բաւական է որ նա յանձնաւոր :

Ընկերական առնի տալու գոնուակի նման հեղ . լակ ճակատագրի նման անսոք էր . . .

Որսորդութեան մէջ ո՛չ շրջանի գիւղերէն ո՛չ ալ քաղաքներէն հեռու մընդ չկար . և Կարոն հպարտ էր . . . Կարոն կեանքը սկսեալ իր մանկութեան օրերէն մինչ վերջին յոյսն միտքինակ եղած է . զինքը ո՛չ մի սոթիւ տանը գտնել շատ զժուար է . կարելի էր գտնել կամ սարալանջին վրայ . կամ խորունկ լեռան անդունդներուն մէջ և կամ սեւ ժայռերու միջ խորունկներուն մէջ , հրազանին ցուրտ երկաթը կրօքին զորովով սկզբած . իր զոյգ սեւ — վստահութիւն ներշնչող — հրաւառ աչերն անթարթ սեւեռած սեւ թի մը վրայ , հորիզոնին միջոցը ճեղքելով հեռուէն քարածոց մէջ կամ վայրի թուփերու անտեսանելի թառուտին ներքեւ : Իրենց ձեր թէ մատաղ այժեաններուն երազը կազուէ քունը կը խանգարէ . . .

Այդ միջոցին Կարոն դուրս բերել իր դարանամուտէն անկարելի է երէէ նոյն իսկ հայրենի տունը հրդեհով բոցավառուած է . . .

95-96 Այրենոս թուականներն էր : Բոթարեր լուրը գոթած էր ամբողջ մեծ ու փոքր Հայաստանէն . . . Կոտորածի անուելի ընթացքն անդիմադրաւելիորէն յառաջ կը խաղար եղեռնական վայրագութեամբ , վերին հրամանաւ . . . տաննակ հարիւրաւորներ կը կոտորէին վայրկեանի մէջ . . . հրդեհ և աւերում այն ամեն տեղերը ուր թշնամուս պիղծ ոտքը կը կոխէր . . . արեան ծուխը հայրենի աշխարհի մթնոլորտով և արեան ճապողը հողի մակերեսով թանձրացաւ . . .

Մահուան հոտանքն էր որ վիթխարի յոյժանքով կը թառաւէր նահատակ Աշխարհի շուր եզերքով . . .

Սեւ սգալից օրեր էին իրա՛մբ . . . բա՛մբ . . . վզ՛զ . . .

Երկու կողմէն մարթինիներու մահարոյր պայթումով Գար—Գլխու—սեւ ժայռերը արձագանգ կուտային որոտին . . . Այդ դարաւոր ու յաւիտեանական սեւ ժայռերը իրենց մտայլ յոսփորացած ծոցին մէջ կարծես հրճուանքով կանգարգարձներն արձագանգի այն թափը ուրկէ զրկուած էին վաղուց ի վեր . . . ժայռերը պատնէջ ըրած Կարոն իրեննիրով , թշնամու սեւ սեւ ուժին զէ՛մ կը կոտորէր և իր շեշտակի գնդակներով այդ վատ հողի լակտաներէն գետին կը տապալէր և ևս կը փախցնէր . . .

Այդ մտայլ ժայռերու մէջ այդ մը ոտայլ լուսիկն Կարոն խաղաղ էր և հանդարտ . նա անդադարկրակեց՝ մինչեւ զիջերն իր սեւ քող քաշել սկսաւ տակաւ առ տակաւ , կարծես թաղընեկ կուզէր ամօթը ու պարտութիւն թշնամու և ոճրին անուելիութիւն , վերջին անարգարութեան արժուէն ուր գաւաճան Ալլահը կարծես գոհ էր և ցանկացող օրտան հրէշտային անցքերէն . արհաւիրքի վայրկեաններէն . . .

Այս անարգարութեան Աստուծոյն շար կամքն էր որ ոճիրը թագաւորէ

անձարձակ . . . որ պղծուի խաչ ու աւետարան . . . որ հրդեհուի , որ լլկուի լուսնոյակ Հայաստանը . . . աշխարհի այդ կոյս գրախտաւայրը ու նազելի օրրու հին . . .

Վիշերուան մութը աւելի և աւելի : Թանձրացաւ երբ հրդեհի բոցատ լիզուներու հետ զէպի վե՛ր սկսաւ բարձրանալ մութի թանձրութիւնը և միտքանուելով սեւ զիջերուայ սեւ մթնութեան , արգիլից լուսնի լոյսը հայրենի բազմապարչար աշխարհէն : Հրդեհ , մտածեց Կարոն , հրդեհ՝ հայրենի ձնեղաւթայր օճախի մէջ ուր իր օրորոցն է շարժուած . . . հրդեհն աւերաներու գարաւոր : հոյաչէն ու վեհաշուք ապարանքներու մէջ . . . վեր ջապէս հրդեհուած մի ամբողջ զիւղ ուր գիշերուայ այդ արտադիր պահուն անուան , անպատակներու ճիշն՝ վիթխարներու խուլ հատաչանքներու հետ երկիրը կը թնդացնէ . . .

Մի սարուստ անցաւ որսորդի սովորով լուսնեմբ . . . իր ձայնը որ գոյապետի մը սուրբ հնչող հրամայաւ կան շեշտ մը ու՛նէր , գոգցես ներքին երկքաղական ազդակի մը ճընշուած դայն գուրս բերելով իր ընկերներուն վրայ տիրական ազդեցութիւն կրէր : բայց այդ պահուն , կերպարաց եւ հազիւ հազա ընկերներուն հեռանալու նշան բաւ . . .

Կարծն հեռացաւ ոչ թէ մահուան զիմազրուելէն փախաւ այլ՝ խնայեց իր ընկերները տառջնորդու դաշտնակուելի որ գրկնդխան պէտք է տեղի ունենար թշնամու անհատար բազմութեան հետ : Թէ ո՛ւր էր գիշերելու նպատակը , այդ ընկերները չը գիտցան , համարեայ չէր գիտէր եւ ինքը . քարցիցին մինչեւ հասան Եփրատայ ափը սուրբ Սարգիս ուխտասան առնաւ . . .

Այդ լուին այնուիրապատ գիշերը սգոտ էր և ինքը Եփրատ . նորա ալիքներն այլ եւս չունէին այն ուրախ ու ներդաշնակաւոր վիտ—վիտումը . . . Այդ պահուն կարծես առ կազմուած էր որբերու և այրիների արտասուէնքէ որ յեղեղ կազմած վե՛րէն՝ պատմական Հայաստանէն , տիրութեամբ ափին հրուելով ու իր լուին ընթացքին տակ մօր մը զթառատ վիշտ պահած կը սահէր կերթար զէպի վար , զէպի քոյր սգացեալները . . .

Հէգ «Որսորդը» վայրեան մը կանգ առաւ այդ սրբութեան տաճարին առջեւ և զողորմուն կերպով շրթներքները շարժուեցան . կաղօթէր : Ի՞նչ իսկական աղօթք չէր այն , այլ գայրոյթի թափով բուռն անէ՛ք զէպի այդ հաստատութիւն , որու անունով բարութեան և համբերութեան այնքան երկար օրորներ էր լսած իր ծրնողներէն . . . Ս . Սարգիսի գեղազուտ գիշերները կը մշէր Կարօ , երբ վտուսնակ կալ բոլորած կանգ կառնէր Եփրատայ հորիզոնի քարձութեան վրայ . երկիրը իր ծիր սպիտակութեամբ նախանձաւ էր անոր ջինջ հայելուն որու պղպղուն ալեաց թերթերուն մէջ կարծես կը նշմարուէր յաւելածահարսանց լօգանքը . . .

Անբախտ Որսորդը մտքերով ծանր բարեհոնեւած , գլուխը ծածած այրող կուրծքի վնայ , անզգայարար որպէս ուլուական քաղց վտանասան հիւսիս խրեւելեան ուղղութեամբ , ուր փոքր միջոց մը անդին շարէ շար ցցուած էին հսկայ սեւ ժայռեր որոնք անմատչելի էին և որոնց ծոցին մէջ արձուներ և բազէները բոյն դրած շարապտշակ կը կոտորէին . . .

Կարօն լնտան աղոյց ձարայիկութեամբ սկսաւ մագլցել ժայռին ցցոտ

կործնի վեր եւ ապա վերէն կախուած շուանով մը վեր քաշեց մնացածները . . .

Այդ գիշեր հոն անցուցին առանց ոչ մի խօսք , ոչ մի բառ արտասանելու . նոքա լուս էին որպէս անբազ սգաւորներ , սրպէս յուսակորոյս գոհեր . . .

(Շարունակելի)

ՎԵՍԷՆՈՒՆ ԲԱՆԳԷՏ ԴԵՄԱՍՍՆԻՆ

— «Հաստատութիւն մէջ՝ յունիսայր կայ . «հայր մեր» հակառակ կողմէն գոց գլուխ» փոփոխութիւնը հարցումներ կընէր , թերեւս բանգէտ ըլլալինից յայտնելու համար , փոխանակ իմ նրկատուութեան լսելիս այն օգտուելու , գուր» որ գեւ պէտք ունիք գիտնալու թէ՛ զերասանութիւնը քորհե՛աւ թէ դարուստա՞ կը կոչուի :

«Վար արի թէ՛ արք» եթէ ինչ առաջ գուր կարգայիք , դուր պիտ լաւ քննադատ մը տեսնելէ առաջ եւ ձեզ—բոլորը ընկերներն . յով—լաւ գերաստաններ պիտի տեսնէի և իմ քննադատութիւնը գոյտութիւն չի պիտի ունենար :

«Վար արի թէ՛ արք» սորված է պ . Յակոբեան անհոռնի դիմագծեր շինելը , ծիծաղելի շարժումները , բերանը թուքով լեցուն խօսքը և կակաղումները : Սեկից սորված է պ . Պատրեան ծանկերը համբուրելու աստիճան ծռելով քննիչը և արտ խոտնող զիրք ստեղծելը : Անկից սորված է պ . Պէնչեան «սորոտ» խաղցնելը : Ինձական հրոշալի՞ք . . .

Ըսածներէս ո՛րը կընաք ջրել : Կրնա՞ք հաստատել որ «Վէսէն» իրքեւ տղային անհատներէ կազմուած խումբ՝ աղքատներ տակէտով զէոս չէ : Կրնա՞ք հաստատել որ թուրք լեզուին : Թուրք կեանքին ահագին փրօփակազգա շունի ան : Կրնա՞ք հաստատել որ մարդը այլանգակ ձեւերով , մինչեւ իսկ իշու ալանջներով ցուցագրելու «գորտակեղծի» թիւնը չէք ընէր , և կամ ձեր տուած խաղերը , մեծ մասամբ զէվէկուելիւններ չեն , և անփնա՞ ունկնդ իր տարրին :

Մինակ Սեփոնի՞ն վրայ է ինչ գիրք : Ատ թող ըլլայ ուղղիկ կէտը : Ի՞նչ չէ՞ որ ամենէն՝ սուի խիստ կերպով Սեփոնին դիտողութիւն ըրած եմ : Իր խոսքը կազմով ան միայն լաւ հաւազակ «Վ» յոյժ զէպէկ» կրնայ ըլլալ : ատոր ի՞նչը դերասանութիւն է , ծիծաղելիութենէ զատ : Ինչո՞ւ անոր ձայնին խօսքը ընեմ , երբ անգին «չաթլաք» ձայնով կը փայլին մենձ գերաստանները :

Ով որ յարմարութիւններ բնորոշուկուութիւններ աւելի ունի՞ անկից շատ կը պատճանջուի : Աս բանն է որ մեզի՛ կը թնջալարէ խիստ կամ կակուղ ըլլալ դիտու

